На обпалених гілках ростуть нові бруньки

Поліцейські відвезли мене до дільниці Содемун. Попри несправедливі звинувачення, я не міг сказати і слова. Дехто, дивлячись на таку поведінку, обізвав мене «безхребетним», та я вважав, що це призначений мені шлях, тому, стуливши рота, я мовчки терпів. Оскільки це був шлях, на який мене спрямували Небеса, в мене не залишалося вибору. Хай яким важким він буде, я маю пройти цим шляхом. Це стало метою мого життя, яку я мав виконати за будь-яких обставин.

Тому, хто б там що не казав, я намагався поводитися з честю. Оскільки я був рішучий, поліція не мала влади наді мною. Коли слідчий писав звіт, я підказував йому, як варто писати. «Чому б вам не написати ось про це, — казав я. — А тут угорі напишіть таким чином». Він зробив усе, як я сказав. Кожна фраза, яку я запропонував, була правильною, але, зібравши усі їх докупи, слідчий зрозумів, що отримав абсолютно протилежний висновок, ніж той, який хотів. Розізлившись, він порвав звіт.

13 липня 1955 року мене знову посадили в тюрму. Цього разу це була в’язниця Содемун у Сеулі. Я мав на руках кайданки, але мені не було ані соромно, ані сумно. Життя в тюрмі не було для мене перепоною. Я міг гніватися в душі, таце не зупиняло мене на моєму шляху. Для мене це була можливість накопичити додаткові сили для подальшої діяльності. Я сказав собі: «Я не той, хто помре в неволі. Я просто не можу померти. Це лише трамплін для великого стрибка у звільнений світ», — саме це допомогло мені подолати всі негаразди в’язниці.

Є світське правило і закон небес, які кажуть: «Зло занепаде, а добро підніметься». Якщо ви збережете свою істинну душу в чистоті, то,

навіть опинившись у лайні, ви не зазнаєте невдачі. Коли мене вели в кайданках, жінки, що проходили поруч, поглянувши на мене скоса, з осудом скривили обличчя. Складалося враження, що на мене навіть подивитися було огидно, бо вони вірили, що я лідер секти, де практикують статеву розпусту. Але мені не було ані страшно, ані соромно. Навіть якби мене та нашу церкву ображали, кидаючись брудною лайкою, я все одно не похитнувся б.

Думаєте, мені воно не боліло? І хоч зовнішньо я зберігав гідність, багато разів мені перехоплювало дихання і сум переповнював до нутра кісток. Щоразу, коли моя душа починала коливатися, стискаючи зуби, я казав собі: «Я не той, хто просто так помре у в’язниці. Я знов підведуся. Хай там як, та я все ж підведуся». Подвоюючи свою рішучість, я повторював: «Я беру весь біль на себе. Я сам понесу тягар нашої церкви».

Вважали, що моє ув’язнення призведе до того, що церква зникне, а члени розбіжаться. Натомість вони не тільки приходили до мене щодня, а навіть сперечалися, хто піде до мене першим. Побачення дозволяли тільки після восьмої ранку, але члени вишикувалися в чергу й чекали біля воріт в’язниці ще удосвіта. Чим більше неслося на мою адресу прокльонів і чим самотнішим я почувався, тим більше з’являлося людей, які підбадьорювали мене і проливали за мене сльози.

Це відбувалося всупереч тому, що я не надто тепло зустрічав членів, котрі прийшли мене відвідати. Натомість я сварив їх, кажучи: «Навіщо ви приходите і створюєте всю цю метушню?». Проте вони зі сльозами на очах продовжували йти за мною. Це був їхній вияв віри та любові. Вони прив’язалися до мене не через моє вміння гарно і красномовно говорити, ні. Я їм подобався, оскільки вони відчували любов, яка витікала з глибин моєї душі. Вони пізнали мою справжню душу. Навіть лежачи на смертному одрі, я не забуду тих членів, які йшли за мною, навіть коли я стояв у наручниках у суді. Я назавжди запам’ятав їхні обличчя, коли вони ридали, побачивши мене на лаві підсудних.

Охоронці в'язниці були вражені. «Як він змушує цих людей ставати

такими божевільними», — дивувалися вони, побачивши наших членів, які сходились до тюрми. «Він їм не чоловік, а вони йому не дружина. Він не їхній син. Чому вони настільки віддані йому?». Принаймні був один випадок, коли охоронець сказав: «Я чув, що Мун — диктатор і експлуатує людей, але бачу, що це абсолютна нісенітниця». З часом він приєднався до церкви і пішов нашим шляхом.

Нарешті, після трьох місяців ув’язнення, суд визнав мене невинним і звільнив. У день мого звільнення головний наглядач і всі начальники відділень в’язниці офіційно мене проводжали. Протягом трьох місяців усі вони стали членами нашої родини Об’єднання. Причина, з якої їхні душі потягнулися до мене, була проста. Близько познайомившись зі мною, вони зрозуміли, що я зовсім не та людина, якою мене зображали чутки. Таким чином, неправдиві плітки, котрі ширилися суспільством, насправді допомогли нашій проповідницькій діяльності.

Коли мене заарештувала поліція, то всі ЗМІ та громадськість здійняли величезний галас. Одначе, коли мене виправдали і відпустили, вони промовчали. Єдине, що написали про визнання мене невинним і звільнення, були три рядки в непримітному кутку газети, де йшлося: «Преподобний Мун невинен, його звільнили». Мерзенні наклепи, які здійняли бучу по всій країні, були неправдою, та це все замовчували. Наші члени протестували, кажучи: «Преподобний Мун, це несправедливо. Це нас так злить, що не можна терпіти». Вони плакали переді мною, але я мовчки їх заспокоював.

У ті часи гонінь я відчував, що немає де й прихилити голову на всьому Корейському півострові. Я зміг усе подолати, утім, смуток назавжди залишився в глибині моєї душі. Я можу бути деревом, яке гнеться під вітром і дощем або страждає від вогню, але я ніколи не стану деревом, яке згорить і згине. З приходом весни навіть на обпалених гілках прокльовуються нові бруньки.

Продовжуючи шлях зі смиренням і впевненістю, я знаю, що настане день, коли світ усвідомить цінність того, що я роблю.

Revision #2
Created 2024-02-25 08:45:23 UTC by andres
Updated 2024-02-25 08:46:07 UTC by andres